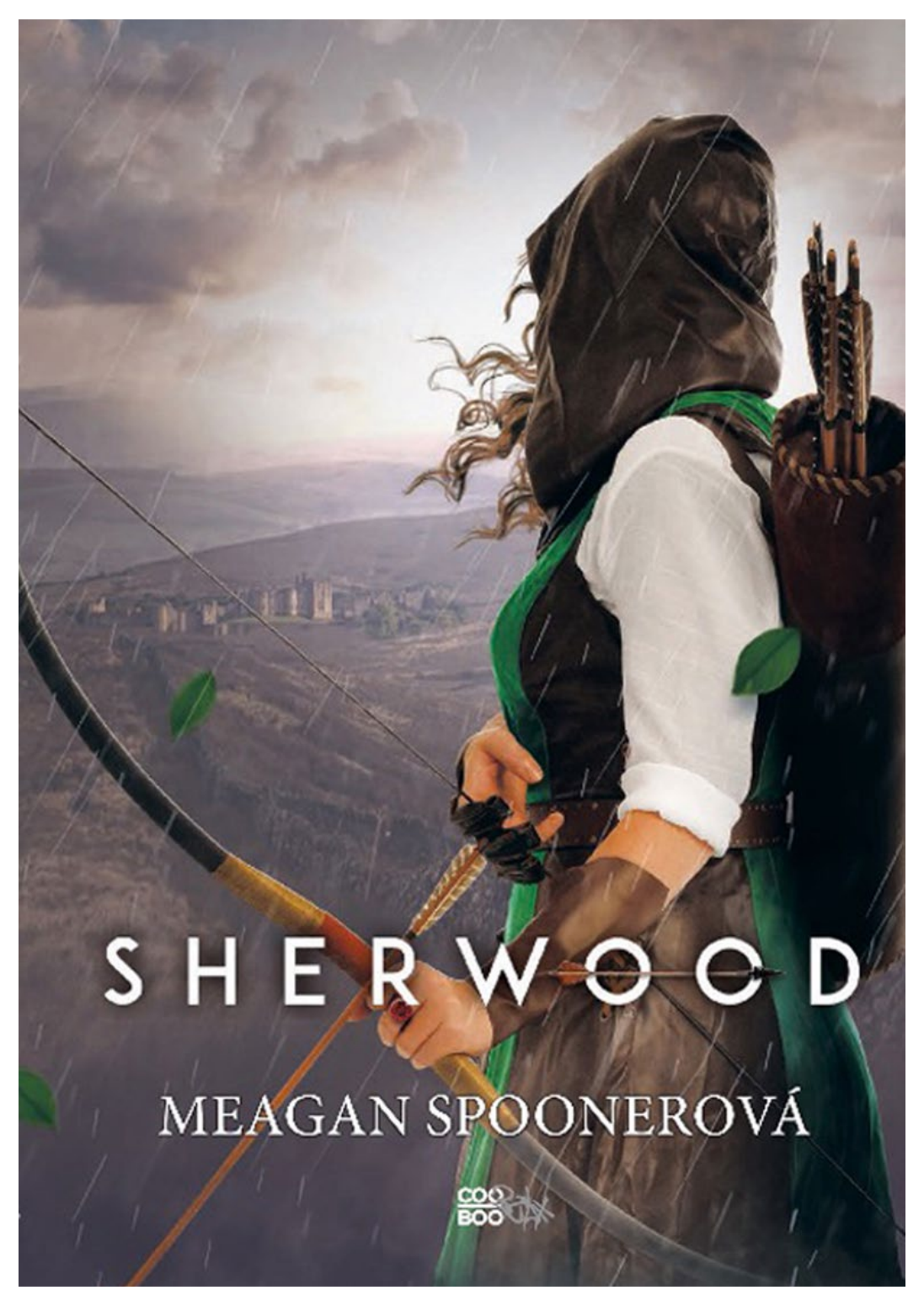

A woman with long, wavy brown hair is seen from the side, wearing a dark brown hooded cloak over a white long-sleeved shirt and a green sash. She is holding a bow and arrow, aiming towards the left. A quiver of arrows is attached to her back. The scene is set in a misty, mountainous landscape with a small village visible in the distance. It is raining heavily, with raindrops visible in the air. The overall mood is dramatic and atmospheric.

SHERWOOD

MEAGAN SPOONEROVÁ

COO
BOO

Sherwood

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Meagan Spoonerová
Sherwood – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SHERWOOD

MEAGAN SPOONEROVÁ

*Pro vysoké dívky, které chtějí být roztomilé,
pro drobné dívky, které chtějí být elegantní,
pro dívky, kterých je vždycky příliš,
pro dívky, které nikdy nejsou dost dobré.*

*Pro ty, které vytrvají.
Tohle je pro vás.*

PROLOG

Probouzí ho řinčení oceli, hluk plamenů a křik nějaké Saracénky. Ještě dřív, než vyskočí na nohy, svírá v ruce meč. Zdálo se mu o pleskání dešťových kapek o listy, o zvucích a vůních deštivého dne v Sherwoodu. Vyběhne ze stanu v Angličany obsazené části města a do obličeje ho udeří suché horko. Na okamžik je zmatený, sen o zeleni, vlhku a vůni půdy je příliš čerstvý. Písek bodá do očí. Kolem se prožene splašený kůň bez jezdce, krev z dlouhého šrámu mu barví bok jako rudý plášť.

Než stačí rozlišit přítele od nepřítele, protne žhavou půlnoční tmou čepel a míří mu přímo na obličej. Automaticky odráží ránu svým mečem a úder plnou silou zasáhne rameno. V boji se vzpamatuje a divoké supění a hekání, skřípání oceli o kosti a svištění šípů zaplaší poslední útržky snu o domově. O vteřinu nebo dvě později jeho protivník s výkřikem padá a drží se za břicho.

Není čas Saracéna dorazit. Robin ho musí nechat, kde je, a odráží ránu dalšího útočníka. Sráží ho úderem lokte do žaludku.

Je obklopen nepřáteli. Poblíž je jen žalostně málo anglických zbraní. Zablédne povědomého muže, ale poznává ho spíš podle stylu boje než podle čehokoli jiného. Jsou už tolik opálení sluncem a ošlehaní větrem, že se na první pohled neliší od pohanů, proti kterým bojují. Ve tmě by docela snadno mohli bojovat proti sobě.

„Kde je král?“ vykřikne Robin ochraptěle.

Muž něco zavolá, ale Robin v hluku boje jeho odpověď neslyší. Robinův spulbojovník zabodne meč do hrudi protivníka a musí se o něho opřít botou, aby vytrhl čepel z rány. Ukáže mečem a znovu se vrhá do boje.

V dálce Robin vidí houf válečníků. Je to na okraji bezpečné části města, vlastně toho, co bývalo jeho bezpečnou částí. Nepřítel prorazil obranu a vyhnul se opevnění. Zřejmě se mu podařilo v tichosti pobít hlídky. V bitce ve vzdálené úzké uličce tucet anglických vojáků odráží přesilu stovky Saracénů. Snaží se dostat k okraji města. Něco chrání.

Krále.

Další rána do ramene vyvede Robina z rovnováhy. Otočí se a hledá, odkud se objeví ostří. Nikoho nevidí. Vzápětí mu paži prolétne ostrá bolest, zalapá po dechu a meč mu poklesne v bezvládné paži. Ohlédne se a uvidí opeřený konec šípů, který mu trčí z ramene. Zatne zuby a druhou rukou sevře dřík šípů zabodnutého ho ve svalu. Několikrát se rychle nadechne a prudkým trhnutím šíp zlomí.

Zapotácí se a při nádechu se soustředí na mžitky, které se mu roztančily před očima. Přendá si meč do levé ruky, zraněnou paži si přehodí luk na rameno a rozběhne se.

Míří ke kamenným schodům vedoucím na střechy, odkud bude mít lepší výhled. Tudy ráno chodí ženy, aby na slunci sušily prádlo. Mečem rozhrnuje rozvěšené látky a běží vzhůru. Město je ztracené. Poznává to podle toho, jak ostatní bojují. Většina vojáků se shromáždila kolem krále, aby mu zajistila bezpečný ústup zadní branou. Ale do bezpečí je dlouhá cesta. Mnoho nepřátel, ale málo mečů.

Vybíhá na střechu, ale než se stačí rozhlédnout po městě, vyběhne zpoza rohu před ním stín. Vykřikne, rozmáchně se mečem a sekne ještě dřív, než postavu pořádně vidí. Je to dítě. Podle zabalené hlavy dívka. Není jí víc než dvanáct let a ztuhne, když se pohled jejích velkých, černých očí na kratičký, palčivý okamžik setká s jeho. Robin nedokáže zastavit meč. Levá ruka je příliš slabá, než aby odvrátil úder.

S výkřikem padne na bok a meč třeskne o kámen. Hrot čepele se zlomí, meč mu vylétne z ruky a sklouzne stranou. Slyší dívčin křik, ale mluví moc rychle, nedokáže zachytit žádné z arabských slov, která se naučil. Dívka se rychle sune pryč od něho, zády přitisknutá k atice lemující střechu. Je nezraněná.

Robin se s pomocí levé ruky postaví a vrávorá k okraji střechy. Stále vidí muže, kteří chrání krále. Útočníků je méně, ale ubylo i obránců. Robin sahá po luku.

Napnout tětivu je utrpení, cítí, jak se poraněný sval odtrá o hrot šípu trčícího z ramene. Ale míří přesně a ze svého vyvýšeného místa dostřelí až do předních řad nepřítele. Jeden z útočníků padá a vzápětí ho nahrazuje další. Robin strlí další šíp a další muž klesá k zemi.

Ztěžka dýchá nosem a horký prach ho pálí na plicích. Cítí, že slábne, krev mu stéká podpažím a po žebrech. Zamířit je stále obtížnější. Ale už vidí krále. Jeho přilba s korunou se leskne v záři ohně, který zachvátil strážnici. Jsou na okraji města. Tam čekají koně. Stačí už jen několik kroků k otevřené bráně.

Robin znovu napíná luk. Jeden z králových obránců padá a světlo plamenů se odrazí od zakřivené čepele šavle, s níž se útočník žene na krále. Robin se dlouze nadechne, aby uklidnil roztřesenou paži, a v duchu prosí, aby jeho svaly vydržely ještě jeden výstřel, ještě jeden šíp.

Koutkem oka zahlédne pohyb. Odraz světla na čepeli, tiché zašustění měkké podrážky na pískovci. Robin by se mohl otočit a vypustit šíp do muže, který se plížil za jeho zády. Paže se mu chvěje a on se soustředěným a bolestným zamručením přimhouří oko a pustí tětivu. Šíp opíše nad bojištěm ladný oblouk a zaryje se do mozku muže útočícího na krále. Robin se nadechne – král je v ten okamžik na koni a tryskem mizí v poušti.

Náhle ucítí, jak se mu do boku s křupnutím zabodává čepel a síla bodnutí ho narazí na stěnu. Nemůže se hýbat – od prsou dolů nic necítí, žádnou bolest. Robin pomalu přejíždí pohledem po střeše. Vidí tu dívku, vmáčknutou do kouta co nejdál od něho, kromě očí je celá zakrytá. Její oči jsou černé, velké a upírají se přímo na něho. Teď mlčí.

„Marian,“ zašeptá k ní Robin. „Neměj strach.“

Někde nad ním se nesou hlasy, ale on je neslyší. Slyší déšť, měkké pleskání kapek na široké, zelené listy. Odevšad se line vůně půdy a celý svět tone v mlze. Zpod vycpávky zbroje vyndá řetízek se zlatým prstýnkem osazeným krvavě rudým kamenem. Sevře jej do pěsti, aby prstýnec chránil před okolním světem.

„Promiň, Marian.“

JEDNA

„Má paní.“ Hlas zní naléhavě. „Má paní, prosím, probudte se.“

Marian se otupěle a zmateně probudila z bezesného spánku. Je tma, ale jakmile se rozkoukala, uviděla světlo svíčky. A v něm známou, vyděšenou a ztrhanou tvář.

„Eleno,“ vysoukala ze sebe chraplavě a posadila se. „Co se děje?“

Její služebná ztěžka polkla. Ruka se jí chvěla a světlo svíčky neklidně poskakovalo. „Jde o mého bratra, paní. Chytili ho a za úsvitu ho chtějí zabít. Prosím, paní, já nevím, co mám dělat.“

Marian bez rozmyšlení vyskočila a sáhla po šatech, od včerejška přehozených přes paraván. Přetáhla si je přes noční košili, tkanice na zádech nechala volně vlát. „Kde mám plášť?“ zeptala se úsečně.

„Tady, paní.“ Elena byla vyděšená, třásla se, ale stále byla věcná a praktická. Přehodila plášť Marian přes ramena a poodstoupila. „Co uděláte?“

„Zastavím je.“ Nepřemýšlela, rovnou jednala. Nevěděla, z čeho byl Elenin bratr obviněn nebo kdo ho uvěznil. Ale Elenina rodina pocházela z Locksley, a když Marianina matka zemřela, byl to právě Robin, kdo navrhl, aby se Elena stala Marianinou komornou a společnící. *Nedovolím, aby se Robin vrátil a zjistil, že jeho lidé jsou zabíjeni na jeho vlastní půdě.*

Marian seběhla po schodech na nádvoří osvětlené několika loučemi. Muška už čekal venku a osedlanou Jonquille držel za uzdu. Vypadalo to, že se otec zatím neprobudil. Byla ráda – neměla čas se dohadovat, jestli má, nebo nemá jet. Kolem postávalo několik sloužících v nočních košilích, ve světle svíček jejich tváře vypadaly jako voskové masky. U stájí stál nějaký mladík, byl celý rudý, rukama se opíral o kolena a lapal po dechu. Poznala v něm syna jednoho ze sedláků ze statku za Robinovým sídlem. Musel běžet celou cestu z Locksley, aby Marian tu zprávu přinesl. I nejrychlejším během to byla cesta na celou hodinu.

Marian si nikoho nevšímala, vykasala si sukni na stehna, vyšvihla se na grošovanou klisnu a vzala od Mušky otěže.

Jonquille vycítila, že její paní má naspěch, a jakmile Marian povolila otěže, klisna vyrazila. Světlo loučí na nádvoří sídla zůstalo daleko za ní a teď se hnala tmou.

Edwinstowe bylo tiché – panství jejího otce bylo malé a vesnice v jeho středu ještě menší. Všichni její obyvatelé se živili zemědělstvím. Brzy vstanou, aby napojili a nakrmili zvířata a pracovali na polích, ale do východu slunce budou spát.

Marian vedla klisnu výběžkem lesa, který zasahoval na panství Edwinstowe, a mířila ke Královské cestě. Sklonila tvář do hřívý, aby se vyhnula šlehajícím větvím. Jonquille znala cestu. Locksley byl i její domov.

Zvuk podkov se změnil a Marian zvedla hlavu. Byly na cestě. Už jsou blízko. Zvedla oči k obloze, která se míhala mezi větvemi. Na východě světla děsivým přísvitem barvy krvavého inkoustu.

„Rychle, lásko,“ zašeptala Marian a přitiskla se klisně ke krku, aby snížila odpor vzduchu.

Cesta se dělila. Odbočka vpravo by ji zavedla do srdce Sherwoodu, zatímco cesta vlevo vedla mezi živými ploty do Locksley a dál až na Locksley Manor. Jonquille znala cestu a bez pobízení se hnaly mezi křovím oddělujícím pole. Ve vzduchu bylo cítit zimolez a vřes. Krajinu zalévalo šedomodré světlo jako chladná předzvěst blízkého úsvitu.

Uprostřed vesnice hořely pochodně. Marian vedla klisnu v plné rychlosti vstříc světlům. Uprostřed návsi stáli v půlkruhu muži v drátěných košilích

a v jejich čele muž v tmavě šedém brnění pod černým tabardem. Šerifovi muži. Za nimi mlčky postávali pobledlí vesničané.

V kruhu světla vrhaného pochodněmi klečel mladý muž v kládě. Přes hlavu měl přetaženou kápi z hrubé pytloviny a zavázanou kolem krku. Nejblíží stojící voják držel sekeru.

Jonquille vlétla do davu, lidé uskakovali doprava doleva a slepice se poděšeně rozlétly. Marian seskočila ještě dřív, než klisna zastavila. Aspoň si nikdo nestačil všimnout, že má sukni vykasanou nad kolena.

„Chci vědět, co se tady děje,“ vyhrkla a sevřela oči Jonquille – hlavně proto, aby se udržela na nejistých nohou, než aby zklidnila klisnu.

Muž v tabardu na ni upřel pohled a překvapená Marian si uvědomila, že ho zná. Přejel ji pohledem od rozčuchaných vlasů po zablácené šaty ze včerejška. „Má paní Marian,“ řekl tiše a lehce se uklonil. „Dobré ráno. Jste v pořádku? Vypadáte... rozrušeně.“

„Dobré ráno, sire Guyi.“ Marian si uhladila vlasy a náhle si uvědomila, že nemá lehký závoj, který by měla mít. „Tenhle muž. Čím se provinil?“

Guy z Gisbornu si sundal přílbu s chocholem a prohrábl si vlasy. Byl o několik let starší než Robin a postrádal jeho hezký chlapecký výraz. Pravou stranu jeho obličeje hyzdily vystoupilé rudé jizvy, které pokračovaly až někam pod vysoký límec. „Je to usvědčený lapka a pytlák, má paní. Tohle není vhodné místo pro vás. Dovolte, aby vás moji muži doprovodili na Edwinstowe Manor, a já za vámi přijedu, jakmile tady skončím.“

Otočil se a pokynul dvěma mužům vzadu, když k němu Marian rázně přistoupila. „Sire Guyi,“ řekla rozhodně, „já toho muže znám. Je to bratr mé komorné. To musí být omyl. Kdo vás poslal, abyste ho uvěznil?“

Gisborne došel kulhavým krokem k mladíkovi. Strhl mu kápi a nevěšmal si bolestného heknutí, když se mu provaz zařízl do brady. „Jsi William Scarlet, nebo ne?“

Marian nečekala, že ji tak překvapí, když uslyší jeho jméno. Nebylo pochyb. Gisborna opravdu poslali pro Elenina bratra. Will zvedl hlavu a Marian se sevřelo srdce. Byl pořádně zbitý, oči měl oteklé a zavřené. Otočil se k ní, ale Marian nedokázala poznat, jestli přes krvavé otoky vůbec něco vidí.

Neodpověděl Gisbornovi, ale do prachu u jeho nohou vyplivl chuchvalec krve a slin. Gisborne na to znechuceně pohlédl a poodstoupil.

„Vidíte, má paní,“ řekl, „nemá žádnou úctu k zákonům této země.“

Marian by Willa nejraději okřikla – jeho lhostejnost ke Gisbornově autoritě jen ztěžovala její postavení. Ale snažila se si v klidu srovnat myšlenky a představovala si, co by na jejím místě udělal Robin, jak by celou situaci řešil. *Kdyby tady byl, tahle situace by vůbec nenastala.* Prudce se nadechla. „A proto ho popravíte? Nemůžete být shovívavý? Jaké máte vůbec důkazy?“

„Má paní,“ odvětil Gisborne trpělivým tónem, „to nechte, prosím, na mně. Tyto záležitosti se nehodí pro někoho s tak jemným vychováním, jako jste vy.“

„Sire Guyi.“ Marian udělala další krok. Když nic jiného, Willa nesetnou, dokud bude stát dost blízko, že by ji mohla potřísnit jeho krev. „Prosím. Žádám vás, abyste ušetřil život tohoto muže.“

Gisborne na ni upřel lhostejný pohled. Když už to vypadalo, že ten okamžik nikdy neskončí, náhle se otočil a pokynul muži se sekerou. „Odemkni kládu.“

„Ach, sire Guyi... děkuji. Nikdy nezapomenu na vaši šlechtnost.“ Marian vykročila, když popravčí sklonil sekeru a odemkl kládu. Elenin bratr se namáhavě postavil.

„Vezmeme si jenom jeho ruku.“ Bylo slyšet chladné, kovové zaskřípání, když Gisborne tasil meč. Stále nosil meč, s nímž v králově armádě bojoval ve Svaté zemi, než se musel kvůli zranění vrátit do Anglie.

Marian se zastavilo srdce. Bez rozmýšlení se rozběhla a postavila se mezi Gisbornu a Willa Scarleta. Vzala Willa za ruku, aby se o ni mohl opřít. Byli téměř stejně vysokí a on byl tak zbitý, že se o ni ztěžka opřel.

„Sire Guyi!“ vykřikla tak pevným hlasem, jak jen v tu chvíli dokázala. „Žádám, abyste toho muže předal mně, a dostane se mu spravedlivého soudu. Bude potrestán, ale podle mých pravidel.“

Gisborne sklonil meč, ale nepouštěl jej z ruky. Držel se zpátky jen z úcty k ní. Mariane věděla, že jakmile by odešla, vykonal by Gisborne trest.

„Jakým právem chcete rozhodovat o osudu tohoto muže?“

„Pochází z Locksley a celý život tam žije. Nemohl jít nikam daleko, své činy tedy musel spáchat na panství Locksley. Přestože podle nových zákonů takové zločiny spadají pod pravomoc šerifa, ten musí podle tradice umožnit, aby právo nad svými lidmi vykonal jejich pán.“ Marian dělala, co mohla, aby se jí netrásl hlas. Věděla, že je nevhodné, aby se dcera majitele vzdělávala v takových věcech, ale něco se v dětství naučila od Robina a později od otce, který ji nikdy nepřesvědčoval, že nemusí znát zákony.

Gisborne se zamračil, ale k její úlevě na něm neviděla překvapení, které obvykle vyzařovalo z gentlemanů, když zjistili, že se dáma vyzná v právních záležitostech. „Lady Marian...“

„Budou lady Locksleyová,“ přerušila ho a zvýšila hlas. „Jakmile se Robin vrátí ze svaté války. Během jeho nepřítomnosti si vyhrazuji právo zachovávat ducha jeho vlády nad tímto panstvím.“

Gisborne dlouho mlčel a jenom se na ni díval. Sklonil meč tak, až se jeho hrot opřel o zem. Will vedle ní znovu zvedl hlavu a tentokrát Marian zahlédla jeho oči, zapadlé hluboko v oteklé tváři. Zajíkl se, ale mlčel.

„Takže vám to nikdo neřekl,“ zamumlal Gisborne.

„Co?“

Než mohl Gisborne něco říct, strčil Will Marian na Gisbornu. Nečekala, že bude mít takovou sílu – že by svoji slabost jen předstíral? –, a byla by padla do prachu, nebýt Gisbornu, který ji pohotově chytil za ramena a zvedl ji.

Marian se v jeho sevření otočila a uviděla Willa, který utíkal přes pole k prvním stromům sherwoodského lesa.

Gisborne ji přidržel tak dlouho, aby si byl jist, že stojí sama, a pak pokývl svým mužům. „Zastřelte ho,“ přikázal chladně a chtěl vzít Marian za ruku. „Nejste zraněná?“

„Ne... zadržte!“ Marian se vrhla na muže, který jako první napínal luk. Udeřila ho do ramene tak silně, že jí celou paží projela bolest, ale šíp našťestí skočil v doškové střeše vedlejšího domu. „Je to Robinův poddaný, nechápete?“

Cítila, že se přestává ovládat. Něco nebylo v pořádku. Vesničané se dokonce ani nedívali, jak Will mizí v bezpečí lesa. Dívali se na ni. A mlčeli.

Gisborne, s pohledem upřeným na les, tiše utrousil nějakou kletbu. „Ustupte,“ vyhrkl konečně, popošel několik kroků a otočil se. „Lady

Marian,“ řekl upjatě a jen stěží ovládal hněv. „Ten muž je psanec – a nikdo neví, jakých zločinů se dopustí na nevinných lidech, jen aby přežil.“

„Ten muž patří Robinovi,“ opakovala se zatnutými zuby a odolávala pokušení mnout si rameno, kterým vrazila do lučištníka ve zbroji.

Gisborne se prudce nadechl nosem a odsekl: „Robin je mrtev.“

Marian nakrčila čelo a myšlenky se jí úplně zastavily. Okolní svět jako kdyby vysoušel nečekaný žár a v uších jí řval vichr. „Cože?“

Gisborne si přejel rukou v rukavici přes ústa a lítostí lehce zdudl. „Je mi to líto, má paní. Nechtěl jsem... ale je to pravda. Robin z Locksley je mrtev, zemřel před třemi měsíci v Jeruzalémě. Právě jsme dostali poslední seznam mrtvých.“

To není pravda. Jsou to jenom lži, spiknutí proti panství Locksley. Šerif chce uchvátit moc, přisvojit si daně, vyždímat půdu na prach, jen aby si naplnil truhly zlatem.

Ale nic z toho nedokázala říct nahlas. Jenom zírala na Gisbornu, jako kdyby v jeho tváři chtěla najít útěchu nebo náznak lži. Hluboká jizva na jeho tváři a krku jí teď připadala jiná, už to nebylo znamení zrádce. Nedokázala si pomoci a představovala si takové jizvy na svém Robinovi. Ale jeho rány se nikdy nezahojí, nikdy se nezajizví. Uvědomovala si, že Gisborne ví, že se dívá na jeho znetvoření, ale nedokázala odvrátit pohled.

Ale on ji jenom pozoroval a v trpkém sevření jeho rtů byla překvapivě patrná účast. „Chystal jsem se za vámi, až bych se vypořádal s Williamem Scarletem z Locksley. Protože Robin byl poslední svého rodu, šerif mě pověřil, abych se ujal správy a vlastnictví jeho panství.“

Gisborne chtěl vzít Marian za ruku, ale ta ucukla a zavrávala. „Ne. Ne, Robin nemůže zemřít.“

Zaváhal, a pak, jako když jezdec přistupuje k jankovitému koni, udělal opatrný krok k ní. Podvědomě se jí chtělo zasmát se té jeho šaškárně, jako kdyby byla nějaká křehká dáma, která se každým okamžikem zhroutí.

Já jsem lady Marian. Jsem svobodná žena, kterou miluje Robin z Locksley. Nezhrouťm se kvůli někomu, jako je Guy z Gisbornu.

Tentokrát se Gisbornovi podařilo vzít ji jemně za ruku a otočit ji, aby jí mohl něco vložit do ledové dlaně. „Přesto je to pravda.“

Marian se stále mračila a pohlédla na svoji dlaň. Zatímco spolu mluvili o Willovu osudu, vyšlo slunce, takže dobře viděla, co jí Gisborne dal.

Byl to prsten Robinovy matky. Drobný, nenápadný splétaný zlatý kroužek s jediným rubínem ve tvaru slzy. Marian ho dobře znala. Dennodenně ho nosila od chvíle, kdy jí ho dal, dokud s ním, na řetízku kolem krku, neodjel do Svaté země.

„Je mi to líto, má paní.“ Gisborne ji stále držel za ruku.

DVA

Gisborne přikázal dvěma mužům, aby Marian doprovodili do sídla jejího otce. On zůstal na místě – Marian si matně vzpomínala, že slyšela jeho hlas, když začal organizovat pátrání po Willovi. V podvědomí se jí ozýval hlas, že by měla odmítnout doprovod, zůstat a mařit Gisbornovo úsilí, jak jen to bude možné, ale zjistila, že své tělo téměř neovládá. Byla poslušná jako malé, vyděšené dítě.

Přestože cesta zpátky volným krokem musela trvat víc než hodinu, nic si z ní nepamatovala. Najednou byla doma a v otcově náruči. Byl vzhůru, Elena ho nepochybně vzbudila, když byla Marian bezpečně pryč, a oblečený a Marian vzdáleně slyšela, jak hovoří s muži, kteří ji přivezli. Cítila, jak se zem chvěje pod kopyty koní, když odcválali z nádvoří a vraceli se ke svému veliteli.

Pak se ocitla uvnitř a někdo ji posadil do křesla před hučícím krbem. Otec před ní klečel na vetchých kolenou, držel ji za ruce a upřeně se jí díval do očí. V žáru z krbu se vzpamatovala, zamžourala a zadívala se otci do tváře.

Bylo to jako procitnout ze sna. Z noční můry. Pekelný trysk temným lesem, v rukách držela život jednoho muže, nesnesitelná tíha drobného prstýnku, který jí spadl do dlaně. Prstýnku zdobeného krví, která jí stékala po dlani a kanula na loket.

Plakala. Horké slzy byly to, co jí stékalo dolů na paži. „Otče?“ zašeptala zmateně.

„Ach, moje Marian.“ Otec se zvedl na kolenu a přitiskl si ji na sebe. Takhle ji nedržel do doby, kdy byla malé děvčátko. Také měl vlhké oči a dech se mu třásl. „Řekli mi to. Moc mě to mrzí. Já... dal bych cokoli, abych tě toho ušetřil.“

„Robin nemůže zemřít,“ zašeptala Marian. A byla to pravda. V tu chvíli by spíš uvěřila, že její klisna dokáže létat a že se čas může pohybovat v kruzích dopředu a nazpátek, než aby připustila, že Robin z Locksley padl ve Svaté zemi. Svět, ten její svět pozbyl smyslu.

„Poslal jsem do Locksley pro lékaře,“ řekl otec. „Přinese ti něco na usnutí.“

Nechápala, proč otec chce, aby usnula, když se sotva probudila. Za nic na světě se nechtěla vrátit do té noční můry, kdy jí prstýnek stále znovu a znovu padá do dlaně. Pak si uvědomila, že otec pustil její ruce a dává jí napít něčeho, co vonělo po sladkém vínu a ještě něčem hořkém, bylinném, a že je tady ještě nějaký muž. Doktor z Locksley. Jak dokázal přijít tak rychle? Napila se a pohledem zabloudila k oknům, jimiž dovnitř dopadaly šikmé sluneční paprsky. Ale tahle okna byla obrácená k jihozápadu, a slunce do nich svítalo jen odpoledne.

Z ohně, který ještě před okamžikem vesele plápolal, zůstaly jen žhavé uhlíky.

Spíš by uvěřila, že se čas může pohybovat v kruhu, než že by Robin zemřel...

Už tak zastřené myšlenky se zpomalily a houstly na kaši. Otec ji tahal za ruku sevřenou v pěst. Zkusila ji rozevřít a zjistila, že jí prsty v sevření tak ztuhly, že si nedokáže vybavit, jak by je měla povolit. Ale okolí se začínalo ztrácet ve tmě, a když jí po trpkém víně znecitlivěly rty a ochably údy, povolily i prsty. Padala do tmy a otec jí vzal z dlaně drobný prstýnek.

Marian udržovali ve spánku ještě několik dní. Probouzela se, aby se najedla, ulevila si a aby jí Elena mohla vymotat listy a větvičky z vlasů a před krbem ji učesat. Nikdy ale netrvalo dlouho, a svět se s ní začal točit, jako kdyby všechny přírodní zákony přestávaly platit, srdce divoce tlouklo, dýchání se

zrychlilo a měla pocit, jako kdyby běžela o život, přestože jen seděla na koberci před krbem ve svém pokoji.

Doktor jí velice opatrně vysvětloval, že měla hysterické záchvaty strachu, protože přišla o jistotu, kterou jí poskytovalo její zasnoubení. Některé ženy, zvláště ty závislé na svých mužích, prý po jejich ztrátě prožívají návaly děsu poměrně často.

Marian ho potom už neviděla a pochopila, že ho otec poslal pryč. Po uspávacích drogách sice měla zastřenou mysl a byla zmatená, ale všimla si, jak je otec s každým dalším doktorovým slovem zasmušilejší. Bylo jí do smíchu. Namísto toho se ale rozplakala a zakrátko zase usnula.

Nepočítala dny, ale o nějakou dobu později seděla s Elenou, opírala se jí o koleno a její komorná jí pročesávala vlasy. Už je neměla zacuchané, ale dotecky rukou a hřebene ji uklidňovaly. Náhle se jí téměř zastavilo srdce, protože si vzpomněla, co ji onoho dne přivedlo do Locksley. Posadila se zpříma. „Eleno!“ vydechla Marian. Zastyděla se, že si na to nevzpomněla dřív. Byla příliš ponořená do svého žalu – a její komorná se o ni zatím neúnavně starala. „Tvůj bratr... Will...“

Elena se při té náhlé změně Marianiny nálady napjala a sáhlo po lahvi bylinného vína pro případ, že by Marian zase měla jeden ze svých „záchvatů“, jak tomu doktor říkal. „Není po něm ani vidu ani slechu, má paní,“ odpověděla polohlasem, ale Marian viděla v jejím pohledu naději. Ani vidu ani slechu bylo dobré. Znamenalo to, že ho nenašli. Znamenalo to, že může být naživu.

Při tom pomyšlení se jí zmateně rozbušilo srdce, ale několikrát se rychle nadechla, a příval strachu, který obvykle následoval, se neobjevil. Styděla se, že zapomněla na slib, který dala své komorné, ale bylo to poprvé po dlouhou době, co cítila něco jiného než paniku nebo otupělost.

Poté už Marian užívala nápoj jen večer, aby mohla usnout, a to jen tehdy, když cítila, že opět propadá panice. Ta obvykle přicházela při něčem nevinném, například když tkala na svém stavu nebo navštívila Jonquille ve stájích. Teprve později jí došlo, že tkala vzor listů stromu, pod nímž ji Robin poprvé políbil, nebo že Jonquille netrpělivě hrabala kopytem, protože Marian na ní alespoň jednou týdně odjížděla do Locksley.

Marian se cvičila v lukostřelbě, protože kromě chvil, kdy byla s Robinem, si jediné tehdy, když s lukem v ruce stála před terčem, připadala *skutečná*, nazívu a sama sebou. Ale ruka s lukem se jí trásla a ona nedokázala uklidnit myšlenky. Přesná a uvolněná střelba vyžadovala soustředění, a ona se neměla zbavit neblahých myšlenek. Její šípy létaly daleko mimo střed a někdy úplně minuly terč. K nespočetným strachům, které nosila v srdci, přibyl další. *Přišla jsem i o tohle?*

S otcem se setkávala u večere, ale většinu času trávila sama nebo s Elenou. Otec jí v tom nebránil. Ale jednoho odpoledne ho vyhledala v jeho pracovně, kde seděl nad hromadou dokumentů, něco si tiše mumlal, mžoural a mračil se.

Zůstala stát ve dveřích. „Otče?“

Zvedl hlavu a zamžoural na ni. „Marian, drahá.“

„Ruším?“

„Ano,“ odpověděl a s bouchnutím zavřel složku s papíry. „Jen prosím pokračuj.“

Marian proklouzla dveřmi. V pracovně se cítila podivně nesvá. Jako dítě se učila počítat, když sledovala, jak otec zápolí s účty. Neměl hlavu na čísla a počty spojené s řízením panství pro něho byly vždy utrpením. Marian si pamatovala, že mu matka do pracovny nosila pohár ředěného piva, políbila ho na vysoké čelo, a on se opět uvolnil, účty byly v pořádku a napětí z jeho čela zmizelo.

Ale ona už nebyla dítě a její matka byla několik let po smrti. A nenapadlo ji přinést mu něco k pití.

„Copak je, drahá?“ Otec se opřel v těžkém, vyřezávaném křesle a s trpělivým zájmem ji pozoroval.

Marian přistoupila k oknu. Byl z něho výhled na východní pastviny a mohla spatřit Jonquille a několik dalších klisen, jak se pasou, ocasy odhánějí mouchy a vyhřívají si boky na slunci. „Potřebuju něco dělat,“ vyhrkla konečně, otočila se od okna a rukou svírala kamenný parapet. „Nemůžu sedět u stavu, procházet se po pastvinách nebo jet do Locksley, a nemyslet přitom na... a nemůžu jen tak celý den sedět ve svém pokoji. Dej mi něco na práci, otče, prosím.“

Otec se pousmál a zamumlal: „Můžeš za mě udělat účty.“

Marian byla ale natolik zoufalá, že ho vzala za slovo. „Ukaž mi, kdes skončil, a já...“

„Marian,“ přerušil ji otec s tichým smíchem, „to byl vtip. Jistě bys byla s účty hotová mnohem dřív než já, ale nehodí se to,“ řekl s lítostí.

„A kdo by se to mohl dozvědět?“

„Například Gisborne.“ Otec se ušklíbl. „Sir Guy tady byl už dvakrát a chtěl tě vidět. Řekl jsem mu, že jsi indisponovaná. Nakonec ho ale budeš muset přijmout. Co mu mám říct, když se po tobě bude ptát po tvých dnech?“

Marian by se na něho nejraději zamračila. „Zalži a řekni, že celé dny vyšívám na kapesníky sedmikrásky.“

Otec se zasmál, ale pozdě to zakryl hřbetem ruky přitisknutým na ústa. „A když tě požádá, abys mu jeden vyšila na důkaz přízně, aby ho mohl nosit v rukávu? Co uděláš, když poslední věc, kterou jsi vyšila, je támhleten polštář, který jsem musel vyhrabat mezi odpadky?“

Marian pohlédla na křeslo ve čtenářské alkovně, na němž ležel polštář, který se pro něho pokusila vyšít, když jí bylo jedenáct nebo dvanáct let. Stehy vypadaly, jako když se malé dítě snaží nakreslit kuře a ocasní pera končila vztekle zašmodrchanými nitěmi. Chtěla vyšít hrdličku. Dobře si pamatovala, jak tahala za zauzlené konce nití a pak polštář i vyšívání vztekle hodila na hromadu odpadků.

Otci stále vesele hrálo v očích, ale nedokázal skrýt smutek a únavu. „Moje drahá, nemůžu ti říct, jak máš trávit své dny. Nemůžu ti říct, co naplní tvůj čas a tvé srdce, co zaplní prázdnotu, která po něm zůstala.“

Marian zamrkala, protože ji v očích začaly pálit slzy. Zoufale chtěla, aby jí otec řekl, co má dělat, i kdyby to byla jen kontrola čísel v účtech. „Cos dělal, když matka zemřela?“ Když její matka zemřela, byla Marian tak malá, že si na ni téměř nepamatovala. Byla jen mlhavou vzpomínkou na krásu, majestátní eleganci a zdrženlivost, ke které se ona nedokáže ani přiblížit.

Otec odložil brk do stojánku, znovu se opřel a zavřel oči. „To bylo něco jiného. Ty a Robin jste měli štěstí, narodili jste se pro sebe, měli jste se rádi už jako děti. Ale já a tvoje matka jsme se poznali teprve týden před svatbou. Náš sňatek domluvili rodiče. Tím neříkám, že jsem ji nemiloval,“ dodal rychle,

když viděl Marianin výraz. „Miloval jsem ji – a hodně. Ale nějakou dobu to trvalo. A byli jsme spolu dlouho, když onemocněla, a pak dlouho churavěla. Svým způsobem to tak bylo těžší. Ale na druhou stranu jsem měl čas se s ní rozloučit. Měl jsem čas vyrovnat se s tím, že budu muset žít bez ní.“

„Ale jak jsi to přežil?“ Marian by nejraději vzala jeho účetní knihy a prohodila je silným sklem okna.

Chtěla jít ke křeslu, vzít ten polštář a vytrhat všechny nepravdivé stehy té kuřecí hrdličky. Chtěla na někoho křičet, na kohokoli. Zavřela oči a snažila se, aby ji neděsil tlukot vlastního srdce.

Otcovo křeslo zaskřípalo a ona v duchu viděla, jak otec vstává. „Ach, Marian, pro mě to bylo snadné. Měl jsem tebe.“ Vzal ji za ruku a veškerá touha ničit z ní vyprchala.

Oči se jí zalily slzami a naklonila se, aby ji otec mohl obejmout kolem ramen. Byli téměř stejně vysocí. Ona byla na ženu neobyčejně vysoká, dokonce vyšší než samotný Robin. Během jejich dětství nastalo období, kdy začala rychle růst, zatímco on téměř nerostl. Tehdy se nad něho tyčila jako hradní věž. Nevěděl, jestli se tím má chlubit, nebo si stěžovat. Chvástal se, když ji i přes své kratší údy předběhl nebo dál dohodil, aby se pak vztekal, když ho snadno přeprala a složila na zem.

Ona ale stále víc nesnášela svoji výšku a dlouhé končetiny. Nesnášela svoji vlastní sílu. Ve dvanácti letech sice dokázala přeprat budoucího lorda z Locksley, ale nemohla se postavit vedle ostatních dívek, aby okamžitě nepřitahovala pozornost. Přestože Robinovi to zřejmě nevadilo, ostatní mladé dámy z Nottinghamshiru byly tak roztomilé, že si připadala jako troll nebo obr ze starých pověstí, který se klátí, naráží do rámců dveří a občas při obědě shodí polovinu talířů, když náhodou narazí kolenem do stolu. A také začínala nesnášet Robina za to, že mu vůbec nevadil jejich výškový rozdíl, a kvůli soupeřivé povaze jejich přátelství. Tehdy by nedokázala vysvětlit, proč je naštvaná, jenom věděla, že to vypadá, jako kdyby ji neviděl takovou, jakou by měl.

Ale pak sám také začal rychle růst, i když její výšky nikdy nedosáhl. Z jejich zápasů se staly večery u ohně po dlouhých projížďkách lesem. A závody v lukostřelbě se staly výmluvou pro tajné výlety do polí, kde dlouhé stonky

pšenice ukřívaly jejich rozhovory před okolním světem. Viděl ji takovou, jaká byla, a ona ho také chtěla takového.

Jednou se ho zeptala, jestli mu nevadí, že je vyšší než on. Zvedl hlavu od opeření šípu, které opravoval, a změřil si ji, jako kdyby po něm chtěla, aby si nechal narůst křídla a létal.

„To je směšné,“ řekl nakonec. „Kdybys byla menší, kdo by mě udržoval ve střehu? Hele, podrž mi ten šíp, ať se mi nerozmaže lepidlo, než to přivážu.“

Ta vzpomínka byla tak živá, že se Marian zatajil dech. Její otec povolil sevření, odtáhl se a zadíval se jí do tváře. „Přišla jsi o Robina tak rychle a nespravedlivě,“ řekl polohlasem, „že si pochopitelně připadáš ztracená. V srdci máš zmatek. Ten doktor,“ znechuceně našpulil rty, „přisuzuje ty přívaly strachu, jimiž jsi trpěla, nějaké ženské slabosti. Ale tys nikdy nebyla slabá, má drahá.“

Nebo ženská.

Byl to Robinův hlas a zněl tak skutečně, že se Marian sevřelo srdce strachem a steskem. Málem se otočila, aby se podívala, jestli Robin nestojí někde za ní. Zmatek ji na okamžik zbavil smyslů.

Otec jí odhrnul z očí pramen vlasů a pokračoval: „Mohl jsem s tvou matkou mluvit před tím, než... než nás opustila. Mohl jsem jí naslouchat, věděl jsem, co chce pro mě a pro nás. Tohle jsi s Robinem neprožila, ale to neznamená, že není stále s tebou. Neznamená to, že ti nemůže pomáhat.“

Stále se mnou. Jako hlas v její hlavě? Otec to neslyšel, nevšiml si, jak se napjala. Marian ztěžka polkla a snažila se zaostřit na otcovu tvář. „Jak?“

„Znáš ho lépe než sama sebe, má drahá. Zeptej se sama sebe, co by pro tebe Robin chtěl, a najdeš svoji cestu.“

„Přestaň si hrát s tou tunikou, Roberte,“ napomíná ho matka. Tváří se klidně, ale oči jí jiskří, když odtahuje Robinovu ruku od límce. Její prstýnek se leskne ve světle odraženém od smaragdových listů lesa.

„Když je to moc těsné,“ protestuje, protože ho krajky škrábu do krku. „Nechci žít na hradě.“

„Není to hrad, ale panské sídlo. Tvůj otec píše, že budeš mít své vlastní pokoje a můžeš si vybrat kteréhokoli koně. Není to úžasné? A rozhlédni se – můžeš prozkoumat celý sherwoodský les.“

Robin krátce pohlédne na listy, které se míhají za oknem kočáru. „Asi jo.“

Pole náhle vystřídají les a dům je na dohled. Před ním stojí postavy vyrovnané jako armáda drobných, dřevěných rytířů. Robin se vyklání z okna kočáru, jeho matka ho napomíná a chytá za tuniku, aby nevypadl.

„Kdo je to?“ ptá se Robin a dívá se, jak jedna ze vzdálených postav – ještě drobnější než ostatní – utíká, doběhne až k cestě, než ji někdo jiný dohoní a odtáhne zpět.

Jeho matka se už také vyklání ven a zapomíná, že mu právě za stejný prohřešek vyčinila. „To budou sloužící z panství, ach, a některé rodiny z téhle části Nottinghamshiru. Než si Bůh povolal tvého strýce, byl velmi oblíbený.“

„Ne, támhleten.“ Drobná postavička znovu utíká, a tentokrát se za ní rozbíhají tři sloužící. Přes dusot koňských kopyt a šustění větru, který si pohrává s listy v lese, jímž projíždějí, slyší Robin radostné zavýsknutí, když se jeden z pronásledovatelů pokusí postavu chytit a přitom zakopne.

Jeho matka na něho pohlédne a pak na dítě, které se snaží vytrhnout muži v livreji štolby. „To je Edwinstoweova dcera. Je stejně stará jako ty.“

„To je holka?“ Robin se svalí na sedadlo, zkrříží paže na prsou a žmoulá tkanice tuniky.

„To dcery bývají,“ opáčí matka pobaveně a pozoruje dům. „Edwinstowe má pěkné pozemky, Robine, a než se naděješ, bude z tebe muž a budeš si hledat ženu.“

Robin zachrochtá a vmáčkne se do sedadla. Opět se ozve vzdálený smích, a když se Robin přesvědčí, že se matka nedívá, zvedne bradu, aby viděl před hranu okna. Štolba má dívku přehozenou přes rameno a nese ji do domu. Několik dobře oblečených dětí stojí vedle svých rodičů a vyděšeně to pozoruje.

„Myslíš, že umí jezdit na koni?“ zeptá se Robin obezřetně.

TŘI

Když se Marian vyšvihla do sedla Jonquille, nebyla ještě rozhodnutá, jestli pojede do Locksley. Během jejího smutku nešťastná klisna trpěla, protože byla darem od Robina, a zatímco Marian bojovala se svými děsy a žalem, klisna se pásla v polích a tloustla. Přestože s Marian byla Jonquille klidná a mírná, kdykoli se k ní přiblížil někdo cizí, začala divočet jako hřebec. Jenom Muška, hlavní otcův štolba, mohl přijít blízko, a to jen aby ji osedlal nebo vyhřebelcoval, když Marian zapomněla.

Poslední osobou, kterou ještě grošovaná klisna snesla, byla Elena. Za pěk-ného počasí si Elena brala své šití – nebo Marianino šití, protože Marian byla v látání ponožek neuvěřitelně nešikovná – ven a opírala se o ohradu výběhu. Ráda si při práci broukala nějaké písničky a Jonquille se líbil její hlas. Často se stávalo, že Marian vyšla z domu a našla Elenu sehnutou nad šitím, Jonquille stála nad ní s hlavou vystrčenou přes ohradu, jako kdyby jí chtěla olíznout bezchybné copy.

Marian, která vídala podkoní, jak se snaží nalákat Jonquille na jablka a ovesné koláčky, si myslela, že klisna dává přednost Elen proto, že se nikdy nesnažila získat nad ní převahu.

Klisna měla vlastní rozum a Marian to tak vyhovovalo. Jonquille si

nedala poroučet, stejně jako kočky ze stodoly, kromě mimořádných okamžiků, kdy ji naléhavost její paní přesvědčila, že je to nezbytné. Proto když na ni Marian několik týdnů po zprávě o Robinově smrti před stájem nasedla, musela aspoň podvědomě vědět, kam bude Jonquille chtít jet.

Jonquille se chtěla proběhnout a Marian ji chvíli nechala. Ale protože několik týdnů nevyšla z domu, byla zesláblá a zakrátko cítila únavu v nohou. S určitým úsilím, protože Jonquille se stále chtěla hnát tryskem, ji přitáhla do svižného klusu a pak do kroku. Když se ocitly na rozcestí, odkud mohly pokračovat buď do vesnice Locksley, nebo hlouběji do Sherwoodu, Jonquille se zastavila.

Kolikrát se zde Marian a Robin setkali a nechali své koně jít stále hlouběji a hlouběji do lesa, tak blízko vedle sebe, až se jejich nohy dotýkaly? Kolikrát ji otec prosil, aby se držela cest poblíž Edwinstowe, a varoval ji před lapky, hady a nástrahami klikatých stezek Sherwoodu?

Co by pro mě chtěl Robin?

Marian pobídla Jonquille pravým kolenem. Jonquille neměla ráda udidlo a Marian brzy zjistila, že když ji povede nohama, bude to pro obě snazší. Nikdy neviděla, že by někdo jezdil podobným způsobem, ale měla díky tomu volné ruce, když cvičila lukostřelbu v sedle.

Oči ji pálily a přerývané se nadechla. Robin ji učil lukostřelbě. Nebo spíš ona učila jeho – byli vyrovnaní, a přestože řádné lekce dostával pouze on, seznamoval ji se vším, co se naučil. Každý fígl zvládala o něco dříve než on, což často nesl nelibě. Nedokázala si představit, že ještě někdy napne luk bez toho, že by se zalykala strachem a žalem.

Jak může dostát svým povinnostem vůči lidem z Locksley? Už to nebyly zákonné povinnosti, už nebyla jejich budoucí paní, ale byla s Robinem zasnoubena tak dlouho, že cítila, že Locksley k ní patří stejně jako panství jejího otce. A Robin by chtěl, aby se postarala, aby všechno běželo, jak má, dokud se nevrátí do... Zarazila se a zakázala si takové myšlenky.

Vesnice byla jako vždy plná života, a přestože byl teplý den, z několika komínů stoupal šedý kouř. Pach kouře se mísil s pachem hořícího uhlí v kovárně a téměř překrýval vůni ostružin a těsta, která vycházela z Gislova domu. Lauriemu, při jehož těžkém porodu Marian před lety, když byla téměř ještě

dítě, pomáhala, bylo teď sedm let. Zahlédla ho, jak se snaží po pěšině zahnat hejno kuřat zpátky k domu svých rodičů. V dálce bučelo stádo krav a jejich táhlé zvuky se mísily se bzučením letního hmyzu.

Všechno bylo, jak mělo být, jak bylo vždycky. Ale nebylo. Už nikdy to nebude takové, protože Robin je mrtvý.

Marian trhla uzdou a vedla Jonquille dlouhou objízďkou od vesnice směrem k sídlu Locksleyů. Zatím se nedokázala postavit vesničanům tváří v tvář. Věděla, že by od ní chtěli útěchu, jistotu i navzdory smrti jejich pána, nebo by vyjadřovali soucit, což by bylo ještě horší. Žádný nechtěla a neměla co nabídnout.

Pocit viny jí svíral žaludek, jako kdyby se napila žluklého oleje, protože Robin by chtěl, aby jim pomohla. Ale nedokázala se přimět jít do vesnice.

Během Robinovy nepřítomnosti byla obytná část sídla téměř prázdná. Pokud nebylo jejich služeb potřeba, žila většina služebnictva se svými rodinami ve vesnici, jen někteří bydleli v domě trvale. Byl zde správce, který obýval domek za sídlem, a majordomus Bellden, který měl své pokoje pod schody a dohlížel na služebnictvo, když byl dům plně obsazený. Ani si nepřipouštěla myšlenku, že by se s nimi měla setkat. Marian věděla, že dveře budou na zámoru, ale do Robinova domu se plížila už tolikrát, že bez přemýšlení zamířila k jídelně v přízemí, kde byla uvolněná jedna z okenic, které za horkých večerů sloužily k větrání. Robin o tom věděl, ale nezmínil se Belldenovi ani nikomu ze služebnictva. Byl to ten nejrychlejší a nejsnazší způsob, jak se mohla Marian dostat dovnitř nepozorována. Jonquille zanechala v závětrí zdi obepínající sídlo, aby se pásla na pampeliškách a tužebníku, a dál šla pěšky.

Od doby, kdy Robin odešel bojovat po králově boku, byla Marian v domě jen jednou nebo dvakrát. Přestože v něm stále byl život, protože příliš patřil k vesnici, než aby byl úplně opuštěný, nechtěla vidět žádný z pokojů temný a prázdný, protože tohle byl v dětství její druhý domov, a v duchu viděla stěny zalité světlem voskových svíček. Nejraději by z nábytku strhala přehozy proti prachu, aby zase mohl žít a dýchat.

Ale když se dovnitř protáhla širokým nízkým otvorem, vnímala ticho a klid. Vrátila okenici na místo, vstala a vdechovala nehybný vzduch a pach prachu. Dlouhý stůl byl odsunutý ke stěně a židle srovnané v rozích, tapiserie

ze stěn zmizely. Vyšla do chodby, kde minula brnění, které nosíval Robinův děd. Cítila, že ji pozoruje jako duch ukrytý pod svým éterickým lněným rubášem.

Celý dům ji nehybně sledoval, dokud Marian nezačala mít pocit, že ona je ten duch – nic víc než neklidný duch bloudící z pokoje do pokoje a závoj mezi světy je příliš silný, než aby viděla život, jenž byl měl naplňovat tento dům, který od dětství milovala. Viděla jen sinalost, klid a vybledlou slonovinovou barvu lněného plátna. Všechno bylo zakryté, skryté – byly to její vlastní oči, její vlastní rubáš, co stálo mezi ní a tímto světem.

Nohy ji donesly k hlavnímu schodišti. Vyročila po širokých dubových stupních. Trvalo léta, než Bellden přemluvil Robina, aby se přestěhoval do pokoje pána domu. Robin vždy trval na tom, že je to otcův pokoj. Nepotřeboval tu širokou dubovou postel a výhled do údolí. Jeho chlapecký pokoj byl nad stájem a on nedokázal usnout bez frkání spících koní, bez tlumeného bouchání jejich podkov. Ale nakonec, nějaké čtyři roky po otcově smrti, se Belldenovu naléhání podvolil. Když se rozhodl připojit ke křížové výpravě krále Richarda, spal ve svém novém pokoji teprve několik měsíců.

Proto se Marian cítila divně, když stála v pokoji Robinova otce a viděla v něm Robinovy věci. Táhle je jeho účetní kniha, jeho inkoust a brk. Tady truhla s oblečením, trochu pootevřená, protože nechal pod víkem přivřený okraj haleny nebo vesty. Táhle je jeho starý dřevěný rytíř na koni, kdysi věrný společník, nyní památka postavená na polici. Kůň byl vyleštěný jeho dětskýma rukama na čenichu a bocích, zvlněnému ocasu chyběla špička, která se urazila, když jej Marian v záchvatu vzteku shodila ze zábradlí v hlavním sále. Už si nepamatovala, proč na něho měla zlost. Ale ten ulomený ocas tady stále byl, okraje lomu už dávno ohladil čas.

Jeho meč s opaskem, který stával v rohu vedle stolu, byl pryč a s ním také luk a toulec. *Bude je potřebovat, až bude bojovat s pohany*, pomyslela si Marian, šťastná, že bude bojovat svými vlastními zbraněmi, které mu padly do ruky.

Pak si ale vzpomněla. Napadlo ji, jestli si ten, kdo Robina zabil, vzal jeho meč, jestli teď anglická ocel zabíjí další královy muže.

Pomyslela si, že žal není to melancholické truchlení nad ztrátou a dlouhé,

pomalou pohasínající trápení, o kterém se zpívá v baládách. Je to nekonečné zapomínání a vzpomínání, znovu a znovu, nekonečné bičování, kdy každá rána je stejně krutá a bolestivá jako ta předešlá. Byla to poprava tisíci různými ranami, vykrvácení tak pomalé, že si člověk byl jist, že nikdy neskončí, že ta muka budou trvat věčně, ještě dlouho poté, co život skončí. Člověk je jako Prométheus, kterému orel namísto jater rve srdce.

Marian se zastavila u nohou Robinovy postele, pohled upírala na povlečení kryjící matraci a prsty přejížděla po vyřezávaných ornamentech šatní truhly. Dubové víko se pod jejími prsty pohnulo a ona si vzpomněla na kousek látky, který mu bránil v úplném zavření. Sehnula se, aby to napravila, a zjistila, že v prstech drží okraj starého Robinova pláště. Nevzal si ho s sebou do Svaté země, protože tam nosil královny barvy. Marian zvedla víko truhly, vytáhla plášť, svezla se na podlahu a nechala látku splynout do klína.

Plášť byl z těžké silné hrubé vlněné látky znovu a znovu barvené v borytu, kurkumě a měděnce, dokud nezískala sytou barvu stinného letního dne v Sherwoodu. V truhle byla také Robinova zbroj. Chyběla sice jeho drátěná košile, ale byl tu jeho kožený kyrys, chrániče předloktí a lučištnická rukavice. Truhla voněla jako on, nebo snad on voněl po své výstroji, a Marian se dlouhou chvílí nedokázala ani pohnout, jen dýchala.

Jsem tady, říkal Robin.

Marian svědily prsty, jimiž se dotýkala vlny, a tajila dech, až to bolelo. Byla obklopená jeho věcmi a jeho vůní a Robinův hlas zněl tak známě, že věděla, že si ho jen představuje, aby našla útěchu. Nebo aby se potrestala, protože slyšet ho mluvit byla muka. Ten hlas jí zahříval srdce, které o to víc krvácelo.

Ze strnulosti ji vytrhlo vzdálené bouchnutí. Bellden byl na obchůzce domem nebo někde něco opravoval. Nakonec přijde do patra, a jestli ji tady najde, bude s ním muset mluvit. Marian nevěděla, jestli to její srdce vydrží.

Nemohla nechat Robinovo oblečení venku. Bellden by si myslel, že se sem někdo vloupal. Marian vstala s náručí plnou zelené vlněné látky. Rychle přistoupila k šatní truhle a začala prohrabávat odložené oblečení na jejím dně – *proboba, Robine, pokoj se neuklízí tak, že všechno naházíš do truhly* – dokud nenašla brašnu. Nejdřív do ní vložila Robinovy chrániče předloktí, pak ruka-

vici. Při hledání rozhrabala obsah truhly tak, že víko už vůbec nešlo zavřít, proto do brašny strčila i jeho tuniku a několik dalších věcí, které si ani pořádně neprohlédla. Plášť jí sice nebude, ale stejně ho nedokáže roztřesenýma rukama nacpat do truhly. Smotala ho tedy jako deku a tkanicemi přivázala k brašně.

Zamířila ke dveřím. Napřed přitiskla ucho na masivní dubové křídlo, pak je maličko pootevřela a naslouchala. Když jí srdce přestalo divoce tlouct, zaslechla kroky. Zprvu tiché našlapování se změnilo na ostré klapání. Krok se prodloužil. Bellden kráčel nahoru po schodech. Marian opatrně zavřela dveře, stála, srdce jí bušilo a po čele, po zádech a mezi řadry jí stékal pot.

Ne, říkala si v duchu a snažila se potlačit touhu po doktorovu otupujícím nápoji. Bylo tak snadné upadnout do oné strnulosti, jen tak snadno se vymanit ze zmatených proudů vlastních myšlenek.

Něco jí říkalo, že by měla otevřít dveře, vyjít ven, přivítat se s Belldenem a prostě mu vysvětlit, že si přišla pro pár Robinových věcí na památku. Ale pomyslení, že by měla stát tváří v tvář nějakému člověku – muset mluvit o *něm* –, jí přivodilo jen další nával děsu a zvedl se jí žaludek. Poslepu se otočila k oknu a otevřela je, aby dovnitř pustila čerstvý vzduch. Ale vzduch byl plný vůní přicházejících z Locksley. Od Gisly voněl čerstvý chléb a ze zahrádky porodní báby šalvěj a sadec.

Přestože už nedokázala rozlišit bušení svého srdce a Belldenových kroků, byla si jistá, že musí každým okamžikem otevřít dveře. Hodila si brašnu přes rameno, protáhla se oknem na venkovní římsu a zavřela je za sebou.

Posunula se stranou, aby z pokoje nebyla vidět, a přikrčila se. Snažila se uklidnit, aby se přestala třást a lapat po dechu. Vyčítala si, že si s sebou nevzala doktorův lektvar. Sice po něm byla ospalá a myšlenky se jí vlekly jako med, ale bez něho nedokázala zpomalit pádící srdce a napětí ve svalech. Nejraději by utekla, ale trčela patro nad zemí, jednou rukou se držela okenního rámu a ukradenou výstroj tiskla zády ke kamenné zdi.

Tohle nejsem já, pomyslela si, zavřela oči a odpoutala se od výhledu, který vždycky tak milovala – pole a stromy v dálce, které ohraničovaly okraj lesa. Marian bojovala s pokušením udeřit se kamenem do nohy nebo si dát facku, aby přerušila ten kruh vydešených myšlenek. *Tohle přece nejsem já. Já bojuju. Nebojím se.*

Robin by věděl, jak to porazit...

Hlavou jí bleskla tak rychlá vzpomínka, že si ji Marian téměř ani neuvědomila. Robin jí tehdy vysvětloval, co ho naučil jeho učitel lukostřelby. *Dýchej odsud*, říkal jí a vzal ji v pase. Byli tehdy mladí a Marian si pamatovala, jak se snažila udělat, co jí říká. Hlasitě zaklela, když jí pevná látka šatů sevřela žebra. Přímo na poli si svlékla šaty a pokračovala ve výcviku jen v dlouhé haleně, kterou měla pod šaty. Tehdy poprvé střelila lépe než on.

Marian se roztřesenými prsty snažila rozvázat tkanice na bocích. Na jedné se jí povedlo udělat uzel, ale druhou uvolnila. Zaklonila hlavu a opřela se o kámen.

Dýchej odsud.

Opět to byl Robinův hlas, ale byla příliš vydešená, příliš zničená, než aby přemýšlela, jestli je to výplod jejích vlastních vzpomínek, nebo šepot prodlávajícího Robinova ducha.

Zhluboka se nadechla a vydechla. Břicho se jí vzedmulo a pokleslo. Přepadla jí závrať a pevněji sevřela rám okna a posunula nohy na římse. Postupně vnímala okolní pachy. Šalvěj, stáje na druhé straně domu, staré zdi a popínavé rostliny, které se po nich plazily, kůži brašny, kterou vyhrabala z Robinovy truhly.

Když zavřela oči, téměř cítila jemnou křivku lučiště v dlani, jasně viděla cíl před sebou. Při nádechu zatáhla ramena a při výdechu uvolnila napětí v těle. V duchu viděla letící šíp a s ním odlétal i strach a mizel v mlze její představivosti.

Slunce vysoušelo pot na jejím čele, a když se Marian znovu zkusmo nadechla, byla rozechvělá úlevou a bylo jí do smíchu.

Vrať se dovnitř, přikázala si přísně. Ale její tělo se nechťelo pohnout. Koneckonců tudy nelezla poprvé. Pravda, obvykle Robinův dům opouštěla bezpečnějšími cestami, ale když se občas stalo, že ztratili pojem o čase, musela se vyplížit z jeho staré ložnice, která byla jen o patro níž a několik oken stranou od místa, kde se teď krčila. Nikdy spolu neulehli, protože dobře znali zákony boží i lidské, a oba si byli jisti, že je jen otázkou času, než budou řádně oddáni. To by ale nezabránilo zničení Marianiny pověsti, kdyby byla viděna, jak se po setmění plíží z jeho domu.

Marian začala slézat, a velmi záhy zjistila, že se cítí vyčerpaná, jako kdyby slézala z věže, ne z prvního patra. Její strach nemohl trvat víc než několik minut, ale měla pocit, že se plahočí celé hodiny. Když seskočila na zem, dopadla mnohem tvrději, než čekala. Cítila každou kost v těle. Sotva popadla dech, ale hvíznout na Jonquille ještě dokázala. Než se klisna přihnala s trsem pampelišek vytrženým i s kořínky v hubě, podařilo se Marian vstát.

Č T Y Ř I

Teprve když Marian podala plášť otcovu majordomovi, vzpomněla si na svůj živůtek, a jak nepořádně musí vypadat, ale otec přišel vzápětí, a ona neměla čas se upravit. Zamžoural na ni a tázavě nakrčil čelo. Nikdy ji nepoučoval – většina její vědomostí o tom, co se od ní očekává vzhledem k jejímu původu a zasnoubení, pocházela od dam jejího věku. Její matka, která sama poučovala jen výjimečně a na veřejnosti byla ztělesněním dokonalé dámy, zemřela, když Marian byla ještě malé dítě. Marian měla pocit, že si otec většinou ani nevšimne, když se toulá kolem Edwinstowe v haleně a šatech, ale právě teď pozoroval její uvolněný živůtek se zjevným znepokojením.

„Byla jsem se na chvíli projet,“ řekla Marian, zkrřížila paže na břiše a snažila se nacpat látku šatů na místo. Byla pryč celé hodiny, už se dokonce začínalo stmívat.

„Jdi nahoru,“ sykl otec naléhavě. „Je tam sir Guy.“

Marian zamrazilo. Halenu měla v kříži ještě vlhkou od potu. Potlačila zachvění. „Je tady? Teď? A proč?“

„Běž se... však víš.“ Otec trochu bezmocně mávl rukou jejím směrem.

Marian pohlédla do šatny, kde majordomus právě věšel její plášť. Visel tam třetí plášť, černý, nezvykle velký a vypadal dost těžký na to, aby dokázal

vytrhnout železné věšáky ze zdi. Znovu pohlédla na vydešeného otce a spěchala ke schodišti.

Nejistota a obavy ji poháněly vpřed, ale jako kdyby ji její předchozí zachvaty „hysterie“, jak tomu doktor říkal, naučily nedělat si hlavu kvůli času, v klidu si prsty pročísla vlasy a začala rozvazovat uzel na jedné straně živůtku. Neměla čas převléknout si halenu, ale může na sebe hodit jiné šaty.

„Eleno!“ sykla a spěchala přes svůj pokoj do komůrky služebné, která s ním sousedila. Zůstala překvapeně ale stát, když zjistila, že pokojík je prázdný a temný. Vrátila se do svého pokoje a uvědomila si, že oheň nehoří a lampy nikdo nezapálil. Když přistoupila blíž ke krbu, byl studený. Netopilo se už několik hodin.

Marian se v téměř naprosté tmě snažila rozvázat uzly na straně šatů, až se jí srdce přece jenom nakonec rozbušilo. Vystrčila hlavu do chodby. „Eleno!“ zkusila to znovu, ale žádná odpověď.

Vzdala to a sáhla po tkanicích tam, kde se šaty rozevíraly. Musela doufat, že se při dopadu neumazala o travu a že není příliš cítit koněm a potem. Co nejrychleji zavázala tkanice a nezdržovala se, když vynechala některé očko. Uhladila si vlasy a pak si přes ně přetáhla sítku. Litovala, že nemá čas zapálit lampu. Musela doufat, že Gisborne nemá cit pro ženskou módu, což vzhledem k jeho prostému původu a skutečnosti, že titul získal až po návratu ze Svaté země, nebyla úplně marná naděje.

U vchodu do hlavní síně se zastavila, aby popadla dech a sebrala odvahu. Gisborna neviděla od toho rána, kdy jí řekl o Robinově smrti.

Vešla dovnitř a doufala, že nepozorovaně projde. Otec byl u krbu, zády ke klenutému vchodu, ale Gisborne seděl u nízkého stolu a spatřil ji okamžitě, jakmile se objevila. Vstal a vztyčil se tím svým toporným způsobem – podle Marian byl ideálním příkladem člověka, který celý život touží po šlechtickém titulu, ale jakmile ho získá, nosí ho jako špatně padnoucí oděv. Byl celý v černém, snad proto, aby odvedl pozornost od zčernalé, spálené kůže na pravé straně brady a krku, a nemoderně vysoký límec měl nepochybně skrýt co nejvíc ze zranění, kvůli nimž se musel vrátit z války domů.

„Má paní Marian,“ řekl a prkenně se uklonil. Vzdale se snah vstoupit

nenápadně a on ji sledoval pohledem, dokud se neocitla v záři krbu a nepohlédla stranou.

Její otec se otočil, a když se na něho podívala, krátce vytřeštil oči a významně se poškrábal na boku. Marian pohlédla dolů a uviděla, že jí z šatů trčí jako pěst veliký chuchvalec látky. Podařilo se jí zamotat kus haleny do tkanic šatů. Zalapala po dechu a otočila se. Doufala, že si toho Gisborne nevšiml, a snažila se nacpat co nejvíc látky dovnitř mezerami mezi tkanicemi.

Rozhostilo se tíživé ticho přerušené až Gisbornovým odkašláním. „Není vám dobře?“ zeptal se přiskrceně.

Opožděně si uvědomila, že neopětovala jeho pozdrav. „To jen... nemám teď nejlepší náladu.“ Její halena byla na jednom místě vpletená do tkanic – nemohla to napravit, aniž by je rozvázala. Nechala tedy paži klesnout, aby zakryla šev živůtku, a přitiskla ji k tělu.

„Váš otec mi říkal, že jste navštívila lidi v Locksley,“ řekl Gisborne po dalším, příliš dlouhém odmlce. „Měla jste si s sebou vzít doprovod, jsou zlé časy, má paní. V lesích jsou lupiči a banditi, nemluvě o samotných vesničanech.“

V Marian se při zmínce, že by jí mohl někdo z jejích milovaných lidí ublížit, vzmáhal vztek, ale potlačila ho. „Děkuji za vaši starost,“ opáčila a ani se nesnažila o vřelý tón. „Ale do Locksley a zpět jsem jezdila už jako dítě. Vesničané potřebují pomoc v, jak vy říkáte, zlých časech a já je teď nehodlám opustit.“

Gisborne se mírně uklonil. „Vaše oddanost je obdivuhodná,“ řekl tím svým pomalým, toporným způsobem. „Jsem rád, že stále máte takový vztah ke zdejší půdě. Nic mi neudělá větší radost než pečovat o ty lidi stejně, jak jste kdysi zamýšlela.“ Nos měl ostrý jako jestřábí zoban a bezvýrazné rty stále pevně sevřené. Měl tak syté šedé oči, že téměř splývaly s jeho černými zornicemi.

Marian na něho jen zmateně zírala. Samozřejmě že bude dohlížet na Locksley, Robin by to tak chtěl, když už nic jiného.

Gisborne přešlápl z nohy na nohu a v tichu bylo slyšet vrzání jeho kožené tuniky. „Za nepřítomnosti jeho pána jsem řídil panství Locksley a princ usoudil, že je správné přiznat mi trvalé správcovství. Věřím, že byste dokázala smířit srdce lidí s touto změnou, a snad se s ní smířit i sama.“